

1.

Jako dezert byl tapiokový pudink, ale ten nebyl vůbec třeba, abych přišla o chuť k jídlu. O to už se postarala ta záležitost s Rasmusem.

„Ty ho nejíš, Liv?“ Grayson ukázal na můj pudink, který se celý bledý a skelný ještě třásl ve sklenici. On už celou svoji porci boubelatého slizu s ananasovým kompotem spořádal.

Přistrčila jsem mu po stole sklenici. „Ne, klidně si dej. Další kousek britské tradice, který mi bohužel vážně neučaroval.“

„Ignorantko,“ pronesl Grayson s plnou pusou a Henry se rozesmál.

Bylo úterý na začátku března a skrz vysoká a špatně umytá okna ve školní jídelně svítilo slunce. Malovalo něžné pruhované vzory na zdi a obličej a všechno se utápělo v teplém světle. Dokonce jsem si představovala, že ve vzduchu cítím vůni jara, ale možná to bylo jen tou velkou kyticí narcisek na učitelském stole, kam si zrovna sedla moje učitelka francouzštiny, paní Lawrenceová. Vypadala, že spala ještě hůř než já.

Takže jaro bylo ve vzduchu, Grayson, Henry a já jsme se uvelebili u našeho sluncem zalitého nejoblíbenějšího stolu v rohu vedle východu a předtím jsem se dozvěděla, že test z dějepisu zítra odpadá. Stručně řečeno, všechno by mělo být perfektní, kdyby mi ta záležitost s Rasmusem tak moc neležela v žaludku.

„Tapiokový pudink může být dobrý.“ Henry, který si obezřetně žádný dezert nevzal, se na mě usmál, já na pár minut zapomněla na naše problémy a úsměv jsem mu oplátila. Možná bude přece jen všechno v pořádku. Jak to říká Lottie? „Problémy neexistují, jen výzvy.“

Přesně tak. Jak nudný by byl život, kdyby nebylo výzev? Ačkoliv nebylo zrovna nutné přihodit ještě jednu extravýzvu na tu hromadu ostatních výzev, s kterými se už potýkám. Ale bohužel přesně tohle jsem udělala.

Stalo se to především večer a pořád nemám nejmenší tušení, jak se z téhle lapálie zase vymotám.

Henry a Grayson se u nás doma učili na písemku z matematiky, a když skončili, vzal to Henry cestou ke dveřím oklikou

přes můj pokoj, aby mi popřál dobrou noc. Bylo už docela pozdě a v domě dávno panoval klid, dokonce i Grayson si myslel, že Henry už je na cestě domů.

Byla jsem vcelku překvapená, že Henryho vidím, nejen kvůli pozdní hodině, ale i proto, že jsme ještě nestihli náš vztah nějak nově definovat a oficiálně se od „nešťastného rozchodu“ nedostali ke „šťastnému usmíření“. V posledních pár týdnech jsme k tomu sice mlčky přešli, vodili se za ruce a párkrát jsme se i políbili, takže by jeden mohl nabýt dojmu, že všechno je jako dřív nebo aspoň na nejlepší cestě tam – ale tak to nebylo. Události posledních měsíců a věci, které mi Grayson vykládal o Henryho milostném životě přede mnou, za sebou nechaly stopy ve formě neústupného komplexu méněcennosti z mojí sexuální nezkušenosti (nebo jak to nazývala moje matka – „zdrženlivost“).

Kdybych nebyla tak šťastná, že jsme se zas sblížili, možná bych se pokusila tyhle pocity vzdouvající se pod štěstím a zamilovaností důkladněji rozebrat. A kdybych to udělala, tak by se to s Rasmusem možná vůbec nestalo.

Takhle jsem ale překvapila sama sebe.

Když Henry strčil hlavu do dveří, zrovna jsem se chystala si nasadit chránič zubů. Můj zubař alias Charles Spencer zjistil, že ve spánku očividně skřípu zuby (čemuž jsem okamžitě uvěřila), a chránič měl zabránit tomu, abych si odřela zubní sklovinu. Nedovedla jsem posoudit, jestli to funguje, v první řadě se zdálo, že to podporuje slinění, proto jsem tomu taky říkala „můj pitomej slintáček“.

Při pohledu na Henryho jsem tu věc okamžitě nechala nenápadně zmizet mezi matrací a rámem postele. Bylo už dost zlé, že vršek mého pyžama nepasoval ke spodku a že i jinak jsem nevypadala zrovna dvakrát výstavně, ačkoliv Henry tvrdil, že mu kostkovaný flanel připadá šíleně sexy. Což vedlo k tomu, že jsem ho políbila, řekněme coby odměnu za milý kompliment, a ten polibek vedl k dalšímu, který tentokrát trval o něco déle, a nakonec (mezitím jsem měla trochu pocit, že ztrácím pojem o čase a prostoru) jsme leželi na posteli a šeptali si věty, které zněly jako řádky z kýčovitých písniček, a mně v tu chvíli přesto nepřipadaly kýčovité ani trochu.

Náš vztah tedy jednoznačně nabral směr „šťastně zamilovaní“ a já jsem se klonila k tomu, že Henrymu uvěřím, že mu opravdu v kostkovaném flanelu připadám šíleně sexy.

Ale pak se zarazil, odhrnul mi z čela pramínek vlasů a řekl mi, že nemám mít strach.

„Strach z čeho?“ zeptala jsem se ještě trochu omámená ze všeho toho líbání. Potřebovala jsem pár vteřin, aby mi došlo, že jsme zrovna ve skutečném životě, a ne jako obyčejně ve snu, kde nás nemůže nikdo vyrušit. Proto to asi taky bylo o tolik intenzivnější než jindy.

Henry si podepřel loket. „Však víš. Strach, že to bude moc rychlé. Že tě budu nějak přemlouvát. Nebo nutit do něčeho, na co nejsi připravená. Na tvoje poprvé opravdu máme všechen čas na světě.“

A vtom se to stalo. Dneska v jasném jarním světle školní jídelny si to už nedovedu vysvětlit, ačkoliv... dovedu to

sice vysvětlit, ale bohužel to není o nic lepší. Mohla za to každopádně Henryho volba slov. To zatracené *poprvé*.

To byl signál, který přivedl pocit méněcennosti, a ten si s sebou vzal i svoji kámošku: uraženou hrdost. Oba byli okamžitě přesvědčení, že je mě Henrymu kvůli mojí nezkoušenosti nějak líto. Henryho pohledy každopádně občas vypadaly dost lítostivě.

Například teď.

„Aha. Ty si myslíš, že jsem ještě s žádným... klukem ne- spala?“ Posadila jsem se a omotala si kolem sebe peřinu. „Jo takhle, chápu.“ Trochu jsem se zasmála. „Ty sis ty panenský kecy z vaší hry na démona vzal vážně, vid’?“

„Ehm, jo.“ Henry se taky posadil.

„Ale to jsem přece řekla jen proto, abych mohla hrát s váma.“ Uražená hrdost mě nechala říkat věci, které mě později udivovaly stejně jako Henryho. Silný pocit méněcennosti přitom souhlasně aplaudoval.

Zmatení, jež se zračilo v Henryho výrazu, a způsob, jakým povytáhl obočí, se mi vyloženě líbily. Lítost byla ta tam.

„Nikdy jsme o tom pořádně nemluvili,“ žvanila jsem dál a skoro bych zapomněla, že si lžu do kapsy, tak přesvědčivě zněl můj hlas. „Samozřejmě jsem neměla tolik kluků, co ty holek, ale... no... zkrátka... tu byl tenhle kluk, s kterým jsem byla. V Pretorii.“

Protože Henry nic neříkal, jen se na mě vyčkávavě díval, pokračovala jsem: „Nebyla to žádná velká láska nebo

tak a byli jsme spolu taky jen tři měsíce, ale sex s ním byl...“ V tomhle místě se uražená hrdost zničehonic vypařila (mrcha jedna proradná) a já na to byla zase sama.

A okamžitě jsem se za to upřímně nenáviděla. Proč jsem to udělala? Místo abych využila příležitosti k upřímnému rozhovoru, všechno jsem to jen zhoršila. Nejdřív jsem zrudla, protože jsem nebyla schopná dokončit započatou větu. *Sex s ním byl... haló?* Teď mi teprve došlo, jak intenzivně mi Henry celou dobu hleděl do očí. „... docela dobřej,“ zamumlala jsem z posledních sil.

„Dobře,“ pronesl Henry pomalu. „A jak se... jmenuje... ten kluk?“

Ano, jak jen se jmenuje, ty pitomá uražená hrdosti? To sis měla promyslet dopředu! Čím déle lhář váhá, tím rychleji se jeho lež odhalí, to ví přece každé malé dítě.

„Rasmus,“ vyhrkla jsem proto rychle. Protože to bylo první jméno, co mě napadlo, když jsem pomyslela na Jihoafrickou republiku. A protože jsem přesto všechno pořád byla dobrá lhářka.

Rasmus bylo jméno astmatického čau-čau našich sousedů, kterého jsem hlídávala. Venčila jsem jeho, pak mopse jménem Sir Štěkoň a naši fenku Betyнку.

„Rasmus,“ zopakoval Henry a já s úlevou přikývla. Znělo to přece docela dobře. Byla i horší jména pro vymyšlené expřítele. Například Sir Štěkoň.

Henry kupodivu v tuhle chvíli změnil téma, ačkoliv jsem se už vnitřně chystala na výslech. Přesněji řečeno vů-

bec nezměnil téma, ale začal mě znova líbat. Jako by mi chtěl dokázat, že to umí mnohem líp než Rasmus. Což by tak bylo i v případě, kdyby Rasmus skutečně existoval – žádný Rasmus na světě nedovede líbat líp než Henry, na to vsadím všechno, co mám.

Teď to byly dva dny a od té doby jsme se o mém vymyšleném expříteli nezmínili ani slůvkem. Můj pocit méněcennosti sice na kratičký okamžik triumfoval, ale z dlouhodobého hlediska nebyla ta lež o Rasmusovi žádnou dobrou terapií. A proto jsem tohle úterní poledne bojovala se staženým žaludkem i bez tapiokového pudinku, a přesto, že se na mě Henry usmíval.

Grayson mezitím moji porci v zásadě vdechl a hladově se rozhlížel po jídelně, jako by čekal na nějakou dobrou vílu, co se snese k našemu stolu a donese mu další misku pudinku.

Místo dobré víly se ale kolem nás pronesla jen Emily a po Graysonovi vrhla pohled, na který by rozhodně potřebovala zbrojní pas. Přitom téměř srazila chudáka pana Vanhagena, ten se však zachránil udatným skokem směrem ke stolu učitelů. Emily dál pokračovala ve své cestě k výdeji jídla, kde už stála Graysonova sestra Florence a čekala na ni.

Emily byla pár týdnů Graysonovou expřítelkyní a tu předponu „ex“ snášela jen velmi těžko. Obdivovala jsem Graysona za stoický klid, s kterým setkání s ní přešel. I teď se jen křenil. „Myslel jsem si, že svoji dávku pohrdlivých pohledů jsem obdržel už dneska na angličtině.“

„Řekl bych, že tu dávku zvýšila.“ Henry se předklonil, aby na Florence s Emily lépe viděl. „Samozřejmě nejsem profesionální odezírač ze rtů, ale jsem si skoro jistý, že zrovna vykládá tvojí sestře, o čem jsi dneska v noci snil. Počkej... zajíček? Fakt?“

Protože mě vždycky bavilo si z Graysona utahovat a tím se rozptýlit od vlastních problémů, okamžitě jsem se přidala. „Jé, byl to snad ten sen s tím plyšovým zajíčkem? Co to Emily asi o tobě vyzrazuje?“

Grayson odložil lžici a oblažil nás vlažným úsměvem. „Kolikrát vám mám ještě vysvětlovat, že se pletete? Emily o snové chodbě nic netuší. Nehledě na to by nikdy nešpionila ve snech druhých lidí. Na to je příliš rozumná a realistická.“

Bez fantazie by asi bylo trefnější, ale to jsem nemohla vyslovit, protože Grayson už pokračoval: „Nechápu, proč s tím pořád začínáte. Celé týdny se vůbec nic nestalo. Ta věc je jednou provždy uzavřená.“

Jako vždycky, když to řekl – a říkal to vcelku často, možná aby o tom přesvědčil sám sebe –, si část mě přála (ta důvěřivá část, co touží po harmonii), aby měl pravdu. A skutečně to tak bylo: Na snové chodbě panoval celé týdny naprostý klid.

„Arthur dostal svoji lekci. Nechá nás na pokoji,“ zdůraznil Grayson a ty důvěřivé, po harmonii toužící hlasy v mé hlavě hned halekaly na stejnou notu: *Přesně! Nemusí se vždycky počítat s nejhorším! A lidi se mění. V každém vězí něco dobrého. Dokonce i v Arthurovi.*

„No jasně, Grayson.“ Henry výsměšně nakrčil čelo. „A určitě ti dávno odpustil, že ses k němu vloupal a ve spánku jsi ho zmlátil, dobrák jeden.“

Arthur seděl nedaleko nás, přímo za stolem učitelů, u kterého si pan Vanhagen vzrušeně povídal s ředitelkou Cookovou a nevyspalá paní Lawrencová vypadala, že by jí nejradši na hlavu vylila polévku. Arthur se zrovna zasmál něčemu, co řekl Gabriel, a ukázal přitom svoje dokonalé zuby. Po zraněních, která mu způsobil Grayson, už nebylo ani památky, jeho obličej byl zase tak andělsky krásný jako dřív. Působil vyloženě uvolněným a sebejistým dojmem. Hned jsem zalitovala, že jsem se na něj podívala. Pohled na něj mě vždycky znova rozčílí. A taky ten fakt, že ostatní netuší, s kým to sedí u stolu.

„Možná je na mě ještě naštvanej,“ připustil Grayson. „Ale je dost chytřej, aby věděl, kdy to má vzdát.“ Rázně posbíral všechny svoje talíře a misky. „Nikdo by se tím už nezabýval, kdybyste konečně přestali chodit těma snovýmá dveřma, který vlastně vůbec nemají existovat.“ Pochybovačné výrazy v našich obličejích ho očividně rozčílily, protože odvrátil pohled, ale přesto ještě umíněně a s vystrčenou bradou dodal: „Všechno je v nejlepší pořádku.“

Po harmonii toužící důvěřivé hlasy v mojí hlavě teď konečně zmlkly.

„No jasně, všechno je v pořádku,“ zamračila jsem se na Graysona. „Až na pár maličkostí, jako je třeba to, že Arthur přísahal věčnou pomstu hned po tom, co se mu nepodařilo

zavraždit moji malou sestřičku. Nebo že krvežíznivá Anabel uspala svého psychiatra věčným spánkem a pobíhá teď na svobodě. Nebo že se v noci vtírá do tvých snů tvoje naprosto rozumná expřítelkyně, která jistojistě oplývá morálkou bez poskvrnky. Ale jak jsem řekla, to jsou jen maličkosti. Všechno je v nejlepším pořádku.“

„To přece není pravda.“ Ačkoliv jsem ve výčtu zmínila jen zlomek našich problémů, vybral si Grayson jen neškodné slovo „expřítelkyně“. „Dokonce i v tom nepravděpodobném případě, že by to opravdu byla Emily, koho jste viděli na snové chodbě, byla to jen jednorázová událost.“ Třískl použitou lžící k miskám na tác. „Nehledě na to, že ji moje sny zaručeně nezajímají – moje nové bezpečnostní opatření by nikdy nepřekonal. A vy mimochodem taky ne,“ dodal vztekle.

„Ach, musíš teď Stanleyemu snad vyhláskovat pozpátku *tapiokový pudink*?“ chtěla jsem se zeptat, ale dostala jsem se jen ke „Stanleyemu“, protože v tu chvíli paní Lawrencová vyskočila na stůl.

A nám mělo brzo dojít, že jsme celou dobu byli jako lidi, kteří si v poklidu udělali piknik u okraje sopky. Sice víte, že může každou chvíli vybuchnout, a taky mluvíte a hádáte se o tom, jak je to strašně nebezpečné, ale teprve když se vám rozechvěje země pod nohama a láva začne tryskat do výšky, pochopíte, že teď je to fakt vážné. A že jste prošvihli okamžik, kdy jste se mohli zachránit.

Paní Lawrencová převrhla několik skleniček, takže se na ni upřela pozornost všech přítomných. Pár učitelů vy-

skočilo, protože jim na oblečení stékala šťáva nebo voda. Ředitelka Cooková duchapřítomně odklidila vázu s narcis-kami do bezpečí a studenti kolem si začali šuškat.

Paní Lawrencové bylo kolem čtyřiceti a svým úzkým obličejem, tmavými vlasy a něžným krkem mi občas připomínala tu francouzskou herečku s předlouhým ohonem. Sophii nějak. Ráda nosila světlé halenky, kostýmky od Chanel a vysoké kozačky, v nichž dovedla chodit neuvěřitelně rychle. Vlasy měla nanejvýš elegantně, ale přitom jakoby nedbale sepnuté, a dovedla koukat strašně přísně, když jste neudělali domácí úkol. Celkově vzato odpovídala každému kliše, které si ve spojitosti s učitelkou francouzštiny představíte, a vždycky jsme měli pocit, že ji ředitelka Cooková nezaměstnala, ale najala přímo někde u filmu.

Tenhle obraz však teď dost utrpěl. Naprosto nezasažená zmatkem kolem sebe teď stála na stole učitelů mezi všemi použitými miskami a překlopenými sklenicemi a v dramatickém gestu rozpažovala.

V první chvíli mě napadlo, že se chystá pronést nějakou řeč ve stylu „Společnosti mrtvých básníků“ a zarecituje báseň od Whitmana, což by bylo dost divné i vzhledem k tomu, co učila, ale bohužel jsem se mylila.

„Jak nejspíš víte, protože se to dá přečíst na blogu té anonymní krávy Secrecy, měla jsem tady s Gilsem Vanhagenem poslední dva školní roky aférku,“ pronesla svým jasným hlasem, před kterým se normálně třesou nejen páťáci. Pan Vanhagen se právě pokoušel ubrouskem vysušit

obsah převrhnutých sklenic a z obličejů mu zmizela všechna barva.

Všichni v jídelně ztichli jako myšky.

„Afěrku,“ zopakovala paní Lawrencová a pohrdavě ohrnula ret. „Nemůžu to slovo vystát. Díky tomu všechno působí tak uboze, tak male a opovržením hodně, zatímco mně to připadalo tak čisté, tak báječné a sladké. Byla jsem tak zamilovaná a jistá si tím, že jsme stvořeni jeden pro druhého.“

Zpětně jsem považovala za velice pozoruhodné, že v místnosti plné pubertáků, kteří nejsou zrovna proslulí svým jemnocitem, se vůbec nikdo nezahihňal ani nezasmál. Dokonce ani nikdo nevytáhl mobil, aby ten památný okamžik zaznamenal. Viděla jsem kolem sebe jen šokované obličejy. A nikdo se ani nepohnul. V úctyhodné instituci, jakou byla *Frogmal Academy for Boys and Girls*, ještě zaručeně nikdy žádný učitel nestál na stole. Pokud tu kdy vůbec někdo ztratil nervy, pak jen naprosto kultivovaně za zavřenými dveřmi.

„Věřila jsem mu, když přísahal, že opustí svou ženu,“ pokračovala paní Lawrencová a roztřeseným prstem ukázala na pana Vanhagena, který očividně právě přemýšlel, jestli by nebylo moudřejší hledat úkryt pod stolem nebo vyrazit k východu.

„Přitom jsem to měla moc dobře vědět!“ Otočila se na podpatku a shodila přitom další sklenici. „Mužům nikdy nevěřte, holky, slyšíte? Jenom vám chtějí uloupit srdce

a pak ho pošlapat!“ Rozhlédla se kolem. „Mám vám to dokázat?“ vykřikla. „Mám vám ukázat, co udělal s mým srdcem?“

Byla to bezesporu pouze řečnická otázka, na kterou nečekala odpověď, ale odvážné ne nebo dobře cílená rána směrem na její hlavu by možná mohla zabránit katastrofě, která se právě rozbíhala. Ale na to jsme byli všichni příliš ohromení.

Pomalou, docela pomalou si paní Lawrencová rozepnula svůj kabátek od Chanela, nechala ho sklouznout z ramen a spadnout do salátu pana Danielse. Pak si začala rozepínat halenku, jeden knoflík po druhém.

„Pořádně se podívejte,“ křičela při tom. „Ukážu vám, kde mi vyrval srdce z hrudi.“

Všimla jsem si, že tajím dech. Všichni zatajili dech. Ještě dva knoflíčky a uvidíme, jakou barvu podprsenky nosí.

Ředitelka Cooková jako jediná našla dost sil se pohnout. Opatrně postavila vázu na zem a natáhla ruku. „Christabel, má milá! Prosím, pojdte z toho stolu dolů.“

Paní Lawrencová se na ředitelku podrážděně podívala. „Moje srdce,“ zamumlala. „Musím jim ho přece ukázat.“

„Ano, já vím!“ přisvědčila ředitelka a hlas se jí trochu třásl. „Pojďte! Půjdeme do mé kanceláře.“

„Kde...?“ Paní Lawrencové pomalu klesly ruce a shlédla dolů. Podpatkem levé boty stála v talíři pana Vanhagena, když zvedla nohu, odkapávala z ní hrášková polévka. „Co se stalo? Jak jsem se...? Proč...?“ V očích se jí zrcadlilo čiré

zděšení a trochu se zapotácela. Jako někdo, kdo se hrůzou probral z hlubokého spánku a neví, kde je.

„Všechno je v pořádku, Christabel,“ ujišťovala ji ředitelka. „Jen musíte slézt z toho stolu. Andrewe, mohl byste jí prosím podat ruku?“

„Proč... kdo...?“ paní Lawrencová se poplašeně rozhlížela po místnosti a pohledem zmateně přejížděla po našich obličejích.

Přesně jako Mia, když se probudila z náměsíčnosti, prolétlo mi hlavou a kvůli tomu poznání se mi trochu zvedl žaludek. Paní Lawrencová nezešílela, tenhle výstup měl svůj důvod. A byl zinscenovaný jen pro nás. Někdo ji použil jako loutku, aby nám něco dokázal.

Aby nám dal najevo, jak moc nás převyšuje. A že je víc než jen krok před námi.

„Tohle je sen, že ano?“ vyrazila ze sebe paní Lawrencová. „Tohle *musí* být sen.“

„Bohužel ne,“ zašeptala holka za mnou a já si byla jistá, že všem v místnosti bylo té zajíkáající se a vrávorající ženy stejně líto jako mně.

Všem. Až na jednu osobu.

Pan Daniels a stále mrtvolně bledý pan Vanhagen pomohli paní Lawrencové ze stolu a ředitelka ji objala kolem ramen a vyvedla z jídelny. Já jsem pomalu otočila hlavu a podívala se dozadu na Arthura. Vypadal, že na to čeká, protože tentokrát neodvrátil pohled, ale oplatil mi ho svýma jasně modrýma očima. Tak dlouho, dokud na něj nezí-

rali i Henry a Grayson. Bezpochyby došli ke stejnému závěru jako já.

Arthur se usmál. Tentokrát ne triumfálně, ale takovým znepokojivým způsobem a nanejvýš spokojeně.

Studenti okolo se pomalu probírali z šoku, začali proudit pryč z jídelny a Arthur naším směrem vysekl malou poklonu.

„A tohle je teprve začátek, lidi,“ zašeptal, když se kolem nás o pár vteřin později protlačil davem. „Zkuste to napodobit, jestli to dokážete.“